

Μάρτιος

Κυριακή 5 Μαρτίου 2023

Α΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν (Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας).

(Ἰω. 1, 44 – 52).

«εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν...» (Ἰω. 1, 46).

Ἄνέτειλε σήμερα ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας καί ἀνέβηκε στόν ἀρχιερατικό θρόνο τῶν Κυριακῶν, γιά νά χοροστατήσῃ στίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν. Χοροστατεῖ σήμερα αὐτή ἡ λαμπρή Κυριακή, καθώς ἀπολαμβάνουμε τό πανηγύρι τῆς ἀλήθειας τῶν ὀρθῶς πιστευόντων, τῶν ὀρθῶς φρονούντων, τῶν ὀρθῶς βιούντων καί γευομένων τά βρώματα τῆς αὐθεντικῆς πίστεως. Γεραίρεται σήμερα ἡ Κυριακή πού προβάλλει τήν πονεμένη καί ταυτόχρονα θριαμβεύουσα Ὁρθοδοξία. Τήν

Ὁρθοδοξία πού δοξάζει τόν ἄνθρωπο, πού δοξάζει τόν Θεό, πού δοξάζει τήν κτίση, πού δοξάζει τήν ἔνσαρκη φανέρωση τοῦ Λόγου ανάμεσά μας, τήν ἔνωσή Του μαζί μας, τήν πυρπόληση τῆς πῆλινης φύσης μας ἀπό τή φύση τοῦ Θεοῦ.

Σκιροῦν οἱ καρδιές τῶν ὀρθοδόξων σήμερα, καθώς σηκώνουν μέ τά χέρια τους τίς ἱερές εἰκόνες, ἐπάνω στίς ὁποῖες ζωγραφίστηκε ἡ συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου, ἡ ἔνωση τοῦ κτιστοῦ μέ τό ἄκτιστο. Σκιροῦν οἱ καρδιές τῶν ὀρθοδόξων, διότι κάθε εἰκόνα εἶναι σφραγίδα τῆς ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου γιά τόν Θεό καί τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο. Σέ κάθε εἰκόνα τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ζωγραφισμένη ἡ φωνή τοῦ Φιλίππου: «εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν». Σέ κάθε εἰκόνα ἀποτυπώνεται ἡ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο καί ἡ θετική ἀνταπόκριση τοῦ ἀνθρώπου σ' αὐτή τή θεϊκή ἀγάπη.

Κάθε πιστός σήμερα φωνάζει μυστικά μέσα του «εύρήκαμεν, Ἰησοῦν». Τό φωνάζει στόν ἑαυτό του ἀλλά καί στούς συνανθρώπους του. Μ' αὐτή τήν ἀθόρυβη κραυγή ἐκφράζει πρῶτον, τή χαρά του, δεύτερον, τή μετάνοιά του, τρίτον, τήν ἀδιάφραστη ἐμπειρία τῆς σωτηρίας του.

Πρῶτον, μέσα στήν πένθιμη ἀτμόσφαιρα τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἡ σημερινή Κυριακή εἶναι μιά ἔκρηξη χαρᾶς. Αἰτία αὐτῆς τῆς χαρᾶς εἶναι τό «εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν». Πάντοτε ἡ ἀνθρωπότητα ἔψαχνε γιά τόν λησμονημένο Θεό της. Ἀφοῦ Τόν πρόδωσε καί Τόν ξέχασε, στή συνέχεια Τόν ἐπιθύμησε καί Τόν ἀναζήτησε. Ἀλλά ποῦ νά Τόν βρεῖ; Τόν τοποθέτησε τόσο μακριά της, ἀποξενώθηκε τόσο πολύ ἀπ' Ἐκεῖνον, ὥστε πλέον ἡ συνάντηση μαζί Του ἦταν ἀδιανόητη. Ἔτσι στή δική Του θέση ἔβαλε ἄλλους θεούς. Ἔβαλε τόν θεό τῆς ἡδονῆς, τόν θεό τῆς τύχης, τόν θεό τοῦ χρήματος, τόν θεό τῆς δύναμης,

τόν θεό τῆς ἐπιστήμης, τόν θεό τῆς φύσης καί τοῦ περιβάλλοντος, τόν θεό τῆς φαντασίας, τῆς τέχνης, τῆς πληροφορίας, τῆς βόλεψης. Κανένας θεός, ὅμως, δέν τήν ἱκανοποίησε. Ἔτσι ἡ ἀνθρωπότητα πλανήθηκε ἀπό θεό σέ θεό, ἀπό ἰδέα σέ ἰδέα, ἀπό παραμύθι σέ παραμύθι, ἀπό θεωρία σέ θεωρία. Χωρίς τόν ἀληθινό Θεό γέμισε ἀγωνία, ἀπανθρωπιά, ἀνασφάλεια, ἀθυμία, νέκρωση καί μοναξιά. Στήν ἔσχατη κατάσταση τοῦ πνευματικοῦ θανάτου ὁ Λυτρωτής σπλαχνίσθηκε τό πλάσμα Του καί φόρεσε τήν ἀνθρώπινη σάρκα, γιά νά δείξει πόσο τό ἀγαπάει. Αὐτόν τόν Σαρκωμένο πλέον Θεό Τόν βρῆκε ἡ ἀνθρωπότητα καί γέμισε ἀπό χαρά, διότι ὁ Θεός τῆς ἔλειπε, διότι χωρίς Θεό ἡ ζωή εἶναι θάνατος καί κάθε ἀνάσα εἶναι ἕνα βαρίδι πού πλακώνει τήν ψυχή. Τόν Σαρκωμένο Θεό δέν Τόν βρῆκε μόνον ὁ Φίλιππος. Τόν βρίσκει κάθε ὀρθόδοξος πιστός καί ἀπό τή χαρά του ἀκτινοβολεῖ, τραγουδάει, ζωγραφίζει, χτίζει ἀριστουργήματα, χορεύει στό πανηγύρι

τῆς εὕρεσης τοῦ Θεοῦ, στό δεῖπνο τῆς συνάντησης μέ τόν Θεό. Ἡ χαρά τοῦ πιστοῦ εἶναι τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ εὕρεση τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἡ ὑπέρτατη εὐδαιμονία, πού γεμίζει τόν ἄνθρωπο σ' ὅλα τά κύτταρά του καί τοῦ δίνει τό ἔναυσμα γιά μία καινούρια ζωή.

Δεύτερον, ἡ συνάντηση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Χριστό σηματοδοτεῖ τήν ἔναρξη μιᾶς ζωῆς μέ ἄλλο τρόπο σκέψης, εἶναι ἡ ζωή τῆς μετανοίας. Ὅταν ὁ πιστός φωνάξει «εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν», δέν μπορεῖ νά ζήσει ὅπως ζοῦσε πρίν. Ἐγκαταλείπει τά πάθη, τά λάθη καί τίς πτώσεις. Ἀρχίζει ἕναν ἀγώνα, μία προσπάθεια νά τά ἀπαρνηθεῖ, νά τά ξεχάσει, νά τά θάψει στόν βυθό τῶν δακρύων, νά τά καθαρίσει στό λουτρό τῆς ἐξομολόγησης, νά τά κάνει στάχτη στή φωτιά τῆς προσευχῆς καί τῆς μελέτης, νά τά θεραπεύσει στό ἰατρεῖο τῆς ἀγάπης καί τῆς φιλοτιμίας γιά τούς ἄλλους. Ὅταν ὁ πιστός βρίσκει τόν Χριστό, τότε ἀντικατοπτρίζεται μπροστά Του, ἐλέγχεται, ἔρχεται σέ συναίσθη-

ση τῆς κατάστασής του, ἔρχεται «εἰς ἑαυτόν» καί ἀλλάζει. Καθώς προσκυνάει τίς ἱερές εἰκόνες, τά εὐωδιαστά λείψανα τῶν ἁγίων, τά ἱερά κειμήλια τῆς Ὁρθοδοξίας, καταλαβαίνει τή δική του μικρότητα καί κατάντια. Ἀναστενάζει, κατανύσσεται, θρηνολογεῖ γιά τίς πτώσεις του, ἀλλά καί χαίρεται γιά τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας, καθώς τή βλέπει ζωγραφισμένη μπροστά του. Τό «εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν» εἶναι ἡ ἀρχή τῆς μετάνοιας, ἀλλά εἶναι καί τό πλήρωμα καί ὁ σκοπός τῆς μετάνοιας.

Τρίτον, τό «εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν» εἶναι ἡ ἀδιάφραστη ἐμπειρία τῆς σωτηρίας. Ὁ ἄνθρωπος πού βρίσκει τόν Ἰησοῦ χαίρεται καί μετανοεῖ. Μέ βάση αὐτή τήν εὕρεση οἰκοδομεῖ μία σχέση μέ τόν Ἰησοῦ, διότι αἰσθάνεται πώς δέν εἶναι ἀρκετή μόνον μία συνάντηση. Ἡ συνάντηση μέ τόν Χριστό ἔχει νόημα ὅταν γίνεται ζωή μέ τόν Χριστό. Ὁ ταλαιπωρημένος καί ἐξευτελισμένος ἄνθρωπος ἀπό τά ψέματα, τίς ἀπογοητεύσεις καί τίς παγίδες αὐτοῦ τοῦ κό-

σμου δέν ἀρκεῖται σέ μία μόνο ἐπαφή μέ τόν Κύριο. Ὄταν Τόν γνωρίσει, θέλει νά μείνει κοντά Του, θέλει νά γίνει μαθητής Του, θέλει νά Τόν κοινωνήσει. Ἔτσι, ἀπό ἀδιάφορος καί ξένος γίνεται πιστός καί συνεπής. Τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ γίνεται ἡ λύτρωσή του, γίνεται ἡ ἐλευθερία του, γίνεται ἡ μοναδική καί ἀναφαίρετη ἀλήθεια τῆς ζωῆς του. Ὁ πιστός πού γνωρίζει τόν ἀληθινό Χριστό γεύεται τή σωτηρία του. Βιώνει καθημερινά τό μυστήριο τῆς λύτρωσης ὡς χαρά, παρηγοριά καί ἐλπίδα, ἀκόμη καί ἂν τόν κτυποῦν τά πυρωμένα βέλη τῶν πειρασμῶν καί τά μανιασμένα κύματα τῶν θλίψεων. Ἀπό τή γνωριμία καί τή σχέση μέ τόν Θεό δέν γίνεται ἀναίσθητος, γίνεται ἐλπιδοφόρος καί οὐρανοφόρος. Χωρίς τό «εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν» δέν ὑπάρχει σωτηρία. Μετά ἀπό τήν εὕρεση αὐτή ἡ σωτηρία εἶναι πλέον πραγματικότητα.

Καθώς, λοιπόν, σήμερα ἐορτάζουμε τήν ἀγία μας Ὁρθοδοξία καί τιμᾶμε τήν ἔνσαρκη

ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπό τίς ἱερές εἰκόνες, ἅς θυμόμαστε τόν παιάνα τοῦ Φιλίππου: «εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν». Ἄς ψάξουμε κι ἐμεῖς γιά τό πανάχραντο πρόσωπό Του καί νά εἴμαστε βέβαιοι ὅτι, ἀκόμη καί ἐάν δυσκολευτοῦμε νά Τόν βροῦμε, θά δεῖ τή διάθεσή μας καί θά μᾶς βρεῖ Ἐκεῖνος. Θά μᾶς χαϊδέψει μέ τό βλέμμα Του, θά μᾶς στηρίξει μέ τήν ἀγάπη Του, θά μᾶς παρηγορήσει μέ τή θυσία Του, θά μᾶς φωτίσει μέ τά ἀμέτρητα χρώματα τῶν ἄκτιστων ἐνεργειῶν Του, θά μᾶς υἱοθετήσῃ, ὅπως τό ὑποσχέθηκε μέσα ἀπό τίς Γραφές Του, γιά νά εἴμαστε κοντά Του ἢ μᾶλλον μαζί Του, ἐνωμένοι ἄρρηκτα καί ἀδιάσπαστα καί σ' αὐτή τή ζωή καί γιά ὅλη τήν αἰωνιότητα. Ἀμήν.